

א) וינמות לו: וישין ירוש' ביצה פ"ה ה"ו, ועי' דמאי פ"א ה"ב (ובנריס), עולה פ"ב ה"א, תענית פ"ב ה"יב, מגילה פ"א ה"ד, וע"ע עירובין כא: טהדרין פח: § יומה ה: ת"כ שמיני פ"א ה"א א, ת"כ שם פ"ב ה"ח ה"יג, ועי' ירוש' פסחים פ"ו ה"ט, ד' (לעיל טו:); פסחים פנ: § (ט) (לעיל טו:), § (א) (לר"י פלין) ה"יב, עי' ירוש' יבמות פ"ח ה"א, ח' עי' ספ"י, ח' (ב) (לר"י שם ה"ה, ויב: §), ועי' ציננות ע: ה"ה, כפקח כמזו יטוב ע"ו, ט' (עי' גר"א נחמיה שהקשה קושיא שה' והטעם צ"ע, ומהמיה שה' הקשה בשם מהו, ועי' קנין אהרן דף ע"ג שאלתיך קושיאם ועי' דע"י ולין).

הגהות הב"ח

א) גבי ורמיהו מפני אטיט שרפה נקו: (ב) שם מדוע לא אכלתם למה הטעלת שמה לל"ל ותיבות נקיים [הקדש] נמחק: (ג) תוס' ד"ה ומה מעשר וכו' מימה: ג"כ והוסיף צ"ח העל' תרלו קושלו ו' ע"ש גדיה לפסח דף ע"ב:.

שנינו נוסחאות

[א] מימות אמר להן נמחק [ש"ס]: [ב] הא ר' נחמיה הא ר' יהודה ר"י שבעין דתביא [ש"ס]: [ג] היה להם לשלשיתן שיטרפו [ש"ס]: [ד] כדשי' היה להם לאוכלן לעיבי: [ה] אכלתם את החטאת [ש"ס]: [ו] דמה לתפוס אמר כו' לל"ל [ש"ס], ודבר ברש"י, ודמלכו פנ ע"ד בדי טעלת אטילו נכנס להיכל כסול. אכל לשכתי' כספתי, וכ"ה כפקחים פנ ע"ד ועי' שם כדשי' שטמנ ע"ו: [ז] תיבת משה למח כבי"ג, וכן למח כדשי' כ"ח, ועי' יע"י: [ח] מקנן מרש הממור לא כל שכן לל"ל [ש"ס], ועי"י כדשי' [ט] להו להני קראי לל"ל [ש"ס]: [י] תיבת דון נמחק [ש"ס]: [יא] גילקיש טרידייש וכה' כדמ' ונקלת דפד"י, וכ"ה כדכות' דה' ע"ד א' משום טו"ח כו' אכל תיב [דק"ס]: [יב] ההמור [ש"ס]: [יג] לל"ל במנחת [ש"ס]: [יד] וגבי ובאנינות דרב ראביהו כתיב לל"ל [ש"ס]: [טו] כדשי' [ש"ס]: [טז] לכם [ש"ס]: [יז] הורא [ש"ס]: [יח] ההדריס [כתיב]: [כא] דמה [ש"ס]: [כב] צעריכם [כתיב]: [כג] שמי' גריס ביתר, ועי' רמ"ל והלא' [כד] מחוק דאמר דהך לדורות אינה אלה בני ישראל [כ"ב]: [כה] לל"ל הורא [ש"ס]: [כו] ההדריס [כתיב]: [כז] הורא [ש"ס]: [כח] דמה [ש"ס]: [כט] צעריכם [כתיב]: [ל] כג' שמי' גריס ביתר, ועי' רמ"ל והלא' [לא] והוראת שעה היתה זה שמאלו לאונין אצל שער של ראש חדש קדשי דורות הן ומשה כשקף טעה כסבור כיון ששנעתי היתר אנינות זמנחה הוא הדין לתטאת ואמר לו אהרן שמה דוקא קדשי שעה שמעת והודה לו: **רבי נחמיה**: לאמר מפני אנינות שרפה: היכי מתרץ להני קריאי. **דאזתה**: פרשה מאי אמר משה ומאי אהדריה לענין אנינות ומה היה הקפסון ומה היא הודאה [א]: **ורבנן**, רבי יהודה ורבי שמעון

ליקוטים

כפני טומאה נדרשה כו', ששאלת הא דקאמר במדרש על ארבעה דברים מהו נוד ראביהו, שוכנסו שתיין יין ושלח רחצו ידיה ורגליה ומחזורי בודים, רבי לוי אומר מעיל היו חסרים וכתבי בייה יין ושר לא חמת וכו', ובהבמה דרין טומאת קדשים לא נאמרו קודם שהתחילו בעבודה, הא אמרין בפרי טבול יום שחטאת של מלואים מפני טומאה נשרפה, אלא ראי נכסבורי בפרשת אמור אל הכהנים ואין מוקדם ומאחר בתורה, וכל פרשיות הצריכות לעבודה נאמרו קודם פרשת מלואים אלא שלא נכתבו על הסדר, ואצ"ע שאומרי במדרש למה נכסבור פרשת שתיין יין למיתות בני אהרן משל לרופא שנוכנס לבקר את החולה אמר לו אל תאכל עם מפניו שלא תמות כמו שאכלו פלוני. מדרש בעלמא הוא לירוש' סמוכין, ודדאי הדבר ידוע שכל הדברים המחללין את העבודה והצריכו ליעד קודם עבודה (שמו' יא"ש כג' י"ב י"א):

וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יוסר. ממה שעשתה תורה לדבריה: **כי כן זויטי**. זמנמות [ז] שמיני כתיב [ז] קחו את הנמחה וגו' [ח]: **צאנינות**. **דנדז ואזניהו**: **לאשר זויטי**. זכטאת דראש חדש שנסרפה כתיב הן לא הוצא את דמה וגו': **זשעס מעשה**. כשארע להס אנינות אמר להס שלג ימנעו מאכילת **קדשים היום** ששמע מפני הגבורה שחלוק אנינות היום נקדשים משאר ימים וכשראה שנסרפה אמר להס אכול תאכלו אזתה היה להס [א] לאוכלה כאשר זויטי אהכס זשענת מעשה: **לאשר אזו ה'**. זכאילת חזה ושוק של [ב] צבור שקרבו זו זיוס נאמר: **ולא מאלוי אני אומר**. לאוכלס צאנינות: **מפני אנינות נשרפה**. לכן נאמר ותקראנה אותי כאלה ומלינו שהודה לו משה כדכתיב ויטב זעיניו ואס מפני הגבורה שמע היתר אנינות לצו זיוס למה הודה: **מפני אנינות נשרפה**. שלג הותרה להס אנינות לצו זיוס ולית ליה לרבי נחמיה הך דרשא זצאנינות יאכלוה אלל הכי קאמר לו [ז] כי כן זויטי שאך מנחת

לאצור כיואל זה נאכלת ועל האנינות לא הוצרכ למשה לדרוש ק"ו ממעשר וכשהזכירו אהרן הודה לו: מפני טומאה נשרפה. שנגעה זה טומאה זכטאת של שעיר ראש חדש שקרצה (להס) זו זיוס שהוקס המנקה זברש חדש ניסן והוא היה שמיני למלואים ושלאה שעיריס קרבו זו זיוס שעיר נחשון ושעיר ראש חדש ושעיר זבא לשמע כדכתיב (ויקרא ט) קחו שעיר עזים למטאת ושל ראש חדש נשרפה כדאמרין לקמן [ע"ב]: היה **להס זלשלאסן**. זלשלאה שעיריס קרבו **להס זללקמן**: היה להס **לאולס לערז**. לר' יהודה אע"ג דאמר אנינות לילה דאורייתא מודה הוא ללאותו היום הותרה להן אנינות לילה וכל שכן לר"ש [ח] דהך לזרות אינו אלל מדברי סופרים, ולקמן מפרש טעם לרבי נחמיה: והלא **פינחס היה עמסן**, שלג היה אונן, ולקמן [סג] פריך שפיר קאמרי ליה: **אידי ואידי רבי נחמיה**, ואית ליה לרבי נחמיה דהותרה אנינות זמנחה דכתיב כי כן זויטי ואפי' הכי זשעיר של ראש חודש הודה לדברי שעה היון ולא קשיל מנחה קדשי שמה היא [ט] והוראת שעה היתה זה שמאלו לאונין אצל שער של ראש חדש קדשי דורות הן ומשה כשקף טעה כסבור כיון ששנעתי היתר אנינות זמנחה הוא הדין לתטאת ואמר לו אהרן שמה דוקא קדשי שעה שמעת והודה לו: **רבי נחמיה**: לאמר מפני אנינות שרפה: היכי מתרץ להני קריאי.

היכי מתרצי להו לענין טומאה: **שמה נינס דמו** [א] **לפניס**. מתשובתו אתה למד שכן אמר להס מתחילה מדקאמר הן לא הוצא וגו' פינימה: אמר לו. אהרן למטה: **משה הן קריבו**. זמניה, וכי בניי שהס הידויטס שמשו היום והלא עלי הטלת כל העבודה כדכתיב (סס) קרב אל המזבח ועשה וגו' ואני כהן גדול איני ומקריב אונן: **לאשר זויטי**. זמנחה: **קדשי שעה**. כגון מנחה שחזבת שעה היתה ואינה נוהגת לדורות: **מרייכו**. צעריכם [ב]: **שאני מצוה קדשי שמים**. להסיח דעמי מהס: אפי' אלה וכאלה. אזלות אירעוני אין איני מצוה כו' והיינו דכתיב כאלה ולא כתיב אלה:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

ק.א.

וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה. אין פירושו יומר [ב] משל תורה דעלמא אלל כלומר חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר ממה שעשתה תורה לדבריה: **ורמינהי מפני אנינות נשרפה לכך נאמר בא"ה**. פי' זקונטרס

שהודה [ב] לו משה כדכתיב ויטב זעיניו ואס מפני הגבורה שמע היתר אנינות לצו זיוס למה הודה ומשיי שמואל דהיאל כרבי נחמיה דלאמר מפני אנינות נשרפה ולית ליה לרבי נחמיה דרשא זצאנינות יאכלוה אלל הכי אמר להן משה כי כן זויטי שאך מנחת צבור זו שלג מלינו מנחה קרבה לצבור כיואל זה נאכלת ועל האנינות לא הוצרכ לו למשה לדרוש ק"ו ומומר ממעשר וכשהזכירו אהרן הודה לו כן פירש זקונטרס ולא מיסתבר ליה לשמואל לטויי זכטאת אריז ואידי רבי נחמיה כלן דבדשא שעה כאן בקדשי דורות ששמע משה היתר אנינות זמנחה שהיא קדשי שעה והיה סבור כמו כן זכטאת דראש חדש שהיא קדשי דורות דאיך סברא שיהא משה טועה זין קדשי שעה לקדשי דורות וקשה לשמואל מאי הוה משני רבי נחמיה מקושיא [ב] לר' יהודה אס אתה אומר מפני אנינות נשרפה היה לשלאטן שיטרפו ועוד משמע לקמן דיס חילוק לרבי נחמיה זין קדשי שעה לקדשי דורות זכטאת היום היינו דורות ונראה לפרש זללקא דשך כאשר זויטי דכתיב זשעיר דראש חדש לא זעי לנימור כאשר זויטי זמנחה מששו את החטאת אלל כאשר איני מזהה עכשו תאכלו צאנינות והיה סבור משה דמנו שהותר [ב] קדשי דורות אנינות לילה הוא הדין זיוס זצין יוס ללילה היה טועה לכך פריך ורמינהי מפני אנינות נשרפה ואס היתה אנינות לילה מותרת אמאי נשרפה היה להס לאכול זילילה ומשיי הא רבי נחמיה הא ר' יהודה [א]: (הג"ה) שהיאל לעלייל דהותר אנינות לילה ככל הקדשים [ב] ר' יהודה והא דנשרפה שעיר חדש מפני טומאה אצל רבי נחמיה סבר אף לילה נאסר בקדשי דורות זשעיר חדש ולא הותרה אנינות אלל בקדשי שעה אצל משה אמר כאשר זויטי טעלת חדש לאכול זצאנינות דהיה סבור שהמיר לו ככל הקדשים [ב] (הג"ה) והא דלא משני כולה רבי נחמיה היא כאן בקדשי שעה כאן בקדשי דורות היינו משום דכאשר זויטי זכטאת כתיב דהוי בקדשי דורות ורצא סקריא ליה כאשר זויטי אמנחה קאי ולא תטאתו וכו"ק כאשר זויטי מעצמי זכטאת והשתא יונח דלשמואל לא קשיא ליה היה לשלאטן שיטרפו דיס חילוק לרבי נחמיה זין **קדשי שעה לקדשי דורות**:

זבחה מעשר הקד' בוי. (א) * תימה מה למעשר שכן טעון כסף זורה דכה"ג, פריך זכרם אלו הן הלוקיין (מכות דף ק"א:): **דאי' ביום קל' וחוברו במועשר**. * תימה זילילה נמי ינמח קל' וחומר דהא רבי יהודה אימ ליה אנינות לילה דאורייתא לזרות:

אונן ואסרין לאכול בקדשים, דכתיב לא אכלתי זאניו ממני, ואמו קדשים כק"ו ממעשר (פסחים צבג). שלג היו יועלן לאוכלה אטילי לערב, דקסבר אנינות לילה נמי אסרי ואפילו נקבר המת, ולפי שלג היו לה אוכלין נשרפה, וכדי' יומתן כן זכוקא דלמר כפקחים (כג). גבי נעמאז כעלס של פסח אף זה יסרך מיד שאין לו אוכלין ואין טעון עינוך זורה (יער' טו). לכך נאמר באלה. ותקראנה אותי כאלה. שאני אונן והאיך הייתי אכול קדשים, למשה נצטוו לאמר להס קחו את הנמחה הנוטרת מאפי' ה' ואכלוה זצאנינות, והיה סביב שאף החטאת תאכל זצאנינות זמנחה, ואמר לו אהרן שמה לא שמתת אלל זמנחה זו שהיא קדשי שעה ליום שמיני של מלאים נצטווה אותה מנחה, ואף זמי מורה לן כשעיר נחשן ושעיר של יום, דכתיב (ויקרא ט) ואל בני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עזים למטאת, שהס קדשי שמש אהרן ליום אוילתמן מומר לאונן, אכל מטאת זו שעיר ר"ח הוא וקדשי דורות הן ואסרין לאונן (פסחים טט) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שס אנינות לענין הקריבה והן

היוס הקריבו הין הן היום, הלא עדיין יוס הוא ואס אסרין נקדשים לאכול עד הערב זכומן כך אירע זה טומאה זאונס (יער' טו). שמה נכנס דמה לפני ולפניו. אל הקדש לכפר זכטיל ונפסלה כדכתיב (ויקרא ט) וכל מטאת אשר יוצא ממנה וגו' א"כ היה יום עשיהם שערפסתם: **שמא חרין למחציתה**. חוץ לעזרה: יצאת. ומקרא ימיחא דכסי', ללא צאנערין פינימה, אלל בה זעט מנייהו זגרישא שמה זאמתה ולא היה פינימה זאי"כ היה יום עשיהם שערפסתם, ואיל' פינימה היתה ולא יאלת (פסחים צבג).

עין משפט
גד מצוה

א מי' פקד ג' מהל' מעשר שני הלכה ז':

תורה אור השלם

- ואבלתם אתה במקום קדוש כי חזק וזק גביך הוא מאשי יתהו כי בן צויתי. ויקרא י, יג.
- כן לא הובא את דמה אל הקדש פינימה אכול תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי. ויקרא י, יח.
- שוק דתרומוה תורה דתנופה על אשי תחלבים וביאי להניף תנופה לפני דוקה ודוקה לך ולגביך אחרי לקוח עליס כאשר צוה יתהו. ויקרא י, טו.
- ודובר אהרן אל משה דן דהיס הקריבו את חטאתם זאת עליקם לפני דוקה ותקראנה אתה פאלה ואבלתי חטאת דהיום היטיב בעיני דוקה. ויקרא י, יט.
- לא אכלתי זאני ממנו ולא בעייתי מפניו זבמא ולא נחתי ממנו למח שמעתי בקול דוקה אלתי ועשיתי ככל אשר צויתני. דברים כו, יד.
- וישמע משה ויטב בעיניו. ויקרא י, כ.
- מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן לכם לשאת את עון דוקה לבפר זעלידם לפני דוקה. ויקרא י, יז.

שיטה מקובצת

שמא חרין למחציתה. עין חסום דף קל"ב פס' ע"ב ד"ה סיון:.

גליון הש"ס

[גבי' שמא לא שמעתי אלא בקדשי שעה וכו'. עי' מנחות דף ע"ב פ"ב זמורי' ד"ה שמואל אמר וכו': דהו' ד"ה ומה וכו' תבייה מה לעשירי שכן בעון כפה צוורה וכו'. עי' שבת דף כה ע"א חסום' הא מחול וכו':.

מוסף רש"י

כי כן צויתי. דיוס השמיני, דכתיב זמנחה (ויקרא ט) קחו את הנמחה הטמנת מאפי' ה' ואכלוה מזמת אלל המנחה כי כן צויתי: כאשר צויתו. גבי שעיר מטאת אשר דש מה והנה שורף כתיב אכל תאכלו אותה בקדש כאשר צויתי: כאשר צוה ה'. גבי שוק התמורה ומה המנופש כתיב תאכלו בתקום טמור וגו' כאשר זיה ה', וגמר לו חד מכל וכו' כל הדברים שזמאזו למשה למיר לישאל חור ואמר כי כן צויתי: באנינות יאבידה. שהן אונין על נדב ואישהו. וקדשים אסרין לאזין מק"ו ממעשר הקל, דכתיב גבי מעשר (דברים ט) כל אכלתי זאניו ממנו, והוא אמר להן לאסול כתיב חזקק למיר כי כן צויתי זאנינות מחלויה: בשעת מעשה אמור להן. כשמאת מה שעשו שעפרו שעיר מטאת והוא שעיר של ע"ל ר"ח, אמר להס לא ונאס את דמה וגו' הלא לא אירע זו פסול, היה לכס לאכולו בקודש כאשר זויטי אהכס זמנחה שאמתי לנכס כז שמפי הקד"ה נצטווה: לא מאליי אני אומר. היו סומכין ע"פ הדבור ואכלו אותו ונינן ולא מעשו כאשר עשיסת זכטאת, ומשה טעה זכדבר, שלג זאמר לו אלל זמנחה וזכוח ושוק ושעיר שמיני ובשעיר נחשון, שחיו קדשי שעה, אצל שער ר"ח שהוא קדשי דורות לא הותר לאונן, ותשלס שטריס קרבו זו זיוס ולא שערך אלל של ר"ח נלכד, שנאמר ואזתה נתן לכם לשאת את עון העדה, הו' של ר"ח הבל על טומאת מקדש וקדשו, כמו ששניי זכמ' שטוטהו (יזחא ה) מפני אנינות נשרפה. מטאת זאלתין שהיו

^[1] אפי' אלה וכאלה

^[2] אפי' אלה וכאלה

^[3] אפי' אלה וכאלה

^[4] אפי' אלה וכאלה

^[5] אפי' אלה וכאלה